

Pogovori.

(Dalje.)

G. Koroška Slovenka. Srčno radi bi ustregli Vaši prošnji — ponižni — kakor jo imenujete, ter natisnili v listu Vaše „Slovo od očetovega groba“. Toda bojimo se, da ne bi častiti braveci mislili, da smo hoteli ž njo samo zamašiti predale svojega lista. Veseli nas, da se Slovenke — in še celo koroške — zbirajo okoli našega lista in mu želé biti sotrudnice. Toda treba se potruditi, da nam pošljete res kaj dobrega, porabnega. Beseda je prvo, kar mora imeti pesnik popolnoma v oblasti; če šele išče besedi zavoljo rime in merila, tudi misel ne bo prava. Drugič pa je treba pesniku tudi res čutečega srca, da more „nositi v sebi pekel — al' nebo“... Sicer pa denimo sem Vašo pesem!

Milo hčerka mlada joče,
na gomili tam kleči,
kjer počiva dragi oče,
ki za njo več ne skrbi.

Ali čutite, kako hladno je to povedano? Kako malo je to za dobrega očeta, „ki za njo več ne skrbi“!

Svetla luna zdaj posije
na očetov grob lepó;
hčerka žalosti se vije
vzeti mora dans slovó.

Da se žalosti — vije, je sicer zelo žalostno povedano; ali kakšno zvezo ima to s svetlo luno, ki „lepo posije na grob“?

Jutri, ker osoda hoče,
zapustila bo ta kraj,
z Bogom! kliče, blagi oče,
duša vživaj sveti raj!

Misel pesmi je lepa, ginljiva. Kdo še ni videl ali slišal vsaj govoriti in peti o siroti na očetovem ali materinem grobu? A da taka slika res presune gledavca ali poslušavca, mora biti naravna, ne prisiljena; lepa in lepo izraženih čuvstev. Drugače ne more ugajati, ne doseže, kar bi morala: sočutja. — Ako Vam dela petje veselje, le poizkušajte se v njem! Želimo pa, da se Vam prihodnji poizkusi bolj posrečijo. Gotovo bomo najbolj veseli mi, ako bomo imeli tudi kaj vrlih Ziljank v krogu svojih sotrudnikov in sotrudnic. Z Bogom!

G. S... v K. Dovolite, da Vam namesto v zasebnem pismu odgovarjamo kar tukaj na platnicah, kakor ste želeli v prvič. Vi prosite „ostre kritike“. Dovršena Vaša dva

„proizvoda“ pač nista — pod nič ju mi pa vendar ne devamo. Prav posebno pesniškega duha sicer ni v njih, a za poizkus ste ju dosti dobro pogodili. Morda se Vam zdi, da je posebno originalen kontrast, ki ž njim sklepate svojo prvo „Le vsi možje na krov“! Morje šumi, buči... hud boj ima ladja z valovi krutimi, vsi zaeno se trudijo na krovu in žrtvujejo moč in čas — a:

morje več ne buči,
nevihta, zlobna sila
ne vlada več nobena;
zdaj se ne bo topila
več ladija — vtopljená...

Nam se zdi, da je to preveč flegmatičen občutek ob tako nesrečno vtopljeni ladji. Malo več sočutja bi pričakovali nad grozno nezgodo potopljenih mornarjev. Rime niso najslabše, izvzemši morda: „vsejedno — zajedno“. Bolje se nam zdi druga: „Moj narod“, kjer opisujete narod kot skalnat otok sredi ljutega valovja. Le izkušajte, da tudi s skalno stanovitnostjo in pridno marljivostjo pomagata kdaj svojemu rodu, ker če bo pri nas kdaj moč dovolj, potem:

„Zaganjaj vrtinec se tujih rodov,
moj narod stoji, se ne klanja!“

G. Sejan. Zadnja kritika Vam je „dala poguma, da se predrznete zopet poslati v pregled nekaj“. Ne vemo že več — utegnemo pa tudi ne iskati — kaj smo zadnjič zapisali na Vaš naslov. Poglejmo torej, kaj je s tem novim „pogumom“! „Spomini“ ste dali splošen naslov dvema pesmicama. „Pod orehom“ je en spomin in „Ob Savi“ drugi.

Pod orehom mizica stoji,
ki spominja me nekdanjih dni.
Večkrat tukaj sem sedel;
pesmice otroške peval.
Bil sem takrat še brez greha
in otročjega nasmeha...

— — — — —
Danes tu je vse drugače;
nikdar več ne bo inace,
kakor bilo je v otročjih letih,
ki prežil sem tukaj jih na kmetih.

Tak je prvi „spomin“. Blagor Vam takrat, ko ste še bili brez greha! in (kar gre čudno skupaj) — brez otročjega nasmeha! Zdaj imate pa že vsaj ta greh, da ste „zagrešili“ to „pesem“ in ono drugo „Ob Savi“, ki pa ni nič boljša!